

Újpest-Belsőváros

2008. 08. 17.

Juhász Emília

AZ ÚJ TEMPLOM DICSŐSÉGE

Olvasandó (lectio): Jel 22,1-27

Alapige (textus): Hag 2,1-9

Károli:

A hetedik hónap huszonnegyedik napján szóla az Úr Aggeus próféta által, mondván: Szólj csak Zorobábelnek, a Sealtiel fiának, Júda fejedelmének, és Jósuának, a Jehosadák fiának, a főpapnak, és a nép többi tagjainak, mondván: Ki van még életben köztetek, a ki látta ezt a házat az ő első dicsőségében? És milyennek látjátok ti most ezt? Avagy olyan-é ez a ti szemetekben, mintha semmi volna? De most légy bátor, Zorobábel, azt mondja az Úr! Légy bátor te is, Jósua, Jehosadák fia, te főpap, és légy bátor e földnek minden népe, azt mondja az Úr, és cselekedjétek, mert én veletek vagyok, azt mondja a Seregeknek Ura, Az ígét, a melylyel szövetségre léptem veletek, mikor kijöttetek Egyiptomból, és az én lelkem köztetek marad. Ne féljétek! Mert ezt mondja a Seregeknek Ura: Egy kevés idő van még, és én megindítom az eget és a földet, a tengert és a szárazt. És megindítok minden népet, és eljön, a kit minden népek óhajtanak, és megtöltöm e házat dicsőséggel, azt mondja a Seregeknek Ura. Enyém az ezüst és enyém az arany, azt mondja a Seregeknek Ura. Nagyobb léssen e második háznak dicsősége az elsőnél, azt mondja a Seregeknek Ura, és e helyen adok békességet, azt mondja a Seregeknek Ura.

Új fordítás:

A hetedik hónap huszonegyedik napján így szólt az ÚR igéje Haggeus próféta által: Beszélj Zerubbábel, Sealtiel fiával, Júda helytartójával és Jósua főpappal, Jócádák fiával, meg a megmaradt néppel, és kérdezd meg tőlük: Ki van köztetek olyan, aki még látta ezt a templomot régi dicsőségében? És milyennek látjátok most? Ugye, szerintetek ez semmit sem ér ahhoz képest? Azért most légy bátor, Zerubbábel! - így szól az ÚR. Légy bátor te is, Jósua főpap, Jócádák fia, és legyen bátor az ország egész népe - így szól az ÚR -, és dolgozzatok, mert én veletek vagyok! - így szól a Seregek URa. Mert ígéretet tettem nektek, amikor kijöttetek Egyiptomból, és lelkem köztetek marad! Ne féljete! Így szól a Seregek URa: Még egy kevés idő, és megrendítem az eget és a földet, a tengert és a szárazföldet. Megrendítek minden népet, és elhozzák kincseiket a népek, ezt a házat pedig megtöltöm dicsőséggel - mondja a Seregek URa. Enyém az ezüst, enyém az arany - így szól a Seregek URa. Nagyobb lesz e későbbi templom dicsősége, mint a korábbié volt, mondja a Seregek URa, és ezen a helyen békességet adok! - így szól a Seregek URa.

Imádkozzunk!

Drága Urunk, kegyelmes Istenünk! Áld a szívünk, hogy újra elhívtál házádba, és Előtted állhatunk. Add, hogy az elmúlt hét gondjait magunk mögött hagyva csakis a Te Igédre tudjunk figyelni, és érte Téged dicsőíteni. Urunk! Megvalljuk Neked, hogy oly sokszor elbátortalanodunk, s hitünkben meggyengülünk. Add, hogy amikor a lelkünk temploma romokban hever, akkor emlékeztess rá, amikor még teljes szépségében tündökölt: az első szeretetre. Add, Uram, hogy naponta újra és újra felépülhessen bennünk a Te templomod! S kérünk, hogy ehhez az erő mellé adj bátorságot is, hogy ne gyengüljünk meg, ne bátortalanodjunk el, amikor a körülöttünk lévő világra tekintünk, hanem dolgozzunk, mert Te megígérted, hogy velünk vagy, és Lelkeddel szüntelenül bátorítasz minket: „Ne féljete!” Add, hogy ne féljünk a Te utadra lépni, azon járni. Add, hogy életünkkel építhessük a Te házat, és így várjuk eljöveteled.

Ámen.

Isten bűnbocsátó kegyelmének hirdetése:

Boldog az, a kinek hamissága megbocsáttatott, vétke elfedeztetett. Boldog ember az, a kinek az Úr bűnt nem tulajdonít, és lelkében csalárdság nincsen. (Zsolt 32,1-2)

Igehirdetés

Rövid kis prófétai könyvet kezdtünk el a múlt hétvégén, de annál erőteljesebbek ennek a könyvnek az igéi, bár Haggeus próféta munkássága állítólag csak 4 hónapig tartott, de ennyi elég is volt arra, hogy sikeresen elvégezze küldetését. Biztosan elhangzott már az elmúlt héten, de azért ismét megjelölöm a kort, amelyben íródott, hiszen soha nem mindegy, hogy ami elhangzik, az mikor, s kinek hangzik el: Krisztus előtt 520 körül vagyunk, 18 évvel azután, hogy Cirusz rendeletére a zsidó nép visszatérhetett a babiloni fogságból, Jeruzsálembe. A perzsa király pénzt is adott az építkezéshez a királyi kincstárból és 43 ezer zsidó ember át is települt. A hazatérők, élükön Zerubábelrel és Jósua főpappal, neki is kezdenek a templom felépítésének, azonban az építkezés hamarosan elakadt. Ebben közrejátszott az, hogy a környező népek nem nézték jó szemmel ezt a munkát, és mindent meg is tettek azért, hogy az építőket elbizonytalanítsák. Ezsdrás és Nehémiás könyvében találkozhatunk azzal, mi mindent bevetettek céljuk elérésében: cselt, hazugságot, erőszakot, feljelentést. 16 éven keresztül sikerrel is jártak, mert állt az építkezés, de Isten nem hagyta annyiban, amit elkezdett. Ő sohasem végez félmunkát, nem hiába vitte végbe mindezeket is a nép életében. Így használja fel Haggeus prófétát, akit megbíz azzal, hogy közvetítse akaratát a megfáradtakra, ébressze, rázza fel őket tespedtségükből. Már szembesítette őket azzal, hogy nem hagytak helyet az Istennek az életükben, már szinte mindenük megvan, az Isten háza pedig romokban hever. Az első fejezet igéi is célba értek, mert odaszánták magukat, idejüket, pénzüket, elindult az építkezés. De ami elindult az újra megakadt.

Nem voltam itt az előző héten, de gondolom, hogy az Isten igéje elvégezte a maga jó munkáját a szívekben vasárnap. Közben eltelt egy hét, a maga eseményeivel. Vajon akik hallgatták ezt az első fejezetet, mi mehetett tovább a szívekben? A mai vasárnap kérhetjük arra a mi Urunkat, hogy folytassa az ébresztést, és ami megakadt bennünk, az kaphasson új lendületet, mert Isten az, aki bátorítja ezekben az igékben az elcsüggedteket.

Elkezdték a munkát, de amit építettek, az meg sem közelítette a régi Salamon templomának a dicsőségét. Annak faanyaga libanoni cédrus volt, a falakat ékesen faragott faborítás díszítette, temérdek volt az arany. Ennek az új templomnak most lerakták az alapjait, de látható volt, hogy ez jóval kisebb, szerényebb épület lesz; túlságosan nagy volt a különbség. Azzal hasonlítják össze a munkájukat, és közben nem gondolnak arra, hogy most sokkal rosszabb helyzetben vannak. Az idősebbek biztosan mondták a magukét, milyen is volt azelőtt a templom, pedig nem kellene hasonlítgatniuk, hanem megtenni, amit rájuk bízott az Isten.

De úgy gondolom, hogy nem ismeretlen mi előttünk sem a csüggedés, a lankadás. Elkezdünk valamit, amit az Isten bízott ránk és azután jöttek a környezetünkből az ellenvetések, elvárások, mások sokszor jobban vélik tudni, hogy nekünk mit kell tenni, és hogyan. Nem is kell ezt tenni...nem neked kellene tenni...mi értelme van, amikor nem is tudom olyan jól tenni, mint elődeink... Nem fog ez nekem menni... Túlságosan nehéz ez... Kár volt belekezdeni.... Kár volt még beszélni is róla...

Elhatároztuk, hogy több időnk fog jutni Istenre, imádságra, igeolvasásra, de azután annyi minden keresztbe tett az elhatározásnak. Eldöntöttem, hogy másként fogok bele ebbe a következő kapcsolatba, munkahelybe, barátságba..... de valahogy a régi formámat hozom, és hiányzik a kezdeti lelkesedés. Megfogadtam, hogy imádságban hordozok embereket, családomat, de nem történt semmi változás velük, mintha hiába imádkoznék, ma már nem szánok rá időt. Tegnap még figyeltem arra, mit mondott az Isten, de ma már közbe jött valami... Másoknak úgyis jobban megy. Az is ismerős, hogy az elődökkel hasonlítgatjuk magunkat, nekik mi mindenre jutott az idejükből, a pénzükből, ők mit tudtak tenni, építeni stb., és elfelejtjük, hogy közben annyi minden változott, a ma emberének egyre több területen kell, s egyre jobban megfelelnie, egyre nagyobb sodrásban. A sort sokáig lehetne folytatni, kudarcainkat, megtorpanásainkat, csüggedéseinket sorolva. Azonban nem ezen van a hangsúly, hanem azon, hogy mit mond erre Isten igéje? Mivel biztat?

Először is elmondja a tényeket. Kicsoda látta a ház első dicsőségét? Milyennek látjátok ezt most? Olyan talán a ti szemetekben, mintha semmi volna? Valóban kisebb, de miért kell ezt így mondani? Vagy miért kellene a templomnak nagyobbnak lenni, amikor a nép 12 törzse közül is csak 2 tért vissza? A tények csak tények maradnak, de ez még nem kellene, hogy elkedvetlenítse őket, hiszen ők engedelmeskedtek, ők megtették, amit rájuk bízott az Isten. Örülniük kellene, lehetne a kicsinek is, nem pedig leszólni.

De gyakran tesszük ezt sajnós egymással is, amikor valami nem tökéletes. De valljuk be, mikor tökéletesek a mi dolgaink? Van mibe

beleakadni, hogy mi nem jó, és attól aztán már nem is látjuk az eredményeket. Vigyázzunk, hogy ne essünk bele a hasonlítgatás csapdájába, mert a számok igazából nem mondanak el semmit sem. Mit mond el az a szám az istentiszteletünkről, hogy hányan voltunk itt és mennyi volt a perselypénz? Nem mondják el a számok, hogy Isten mit végzett a közben a szívekben, milyen mélységre hatolt az Ige magja. De a tények megállapítása után jön a biztatás, hogy ezen az ünnepen ne a múlton merengjenek, hanem előre tekintsenek, a jövőre nézzenek.

Előszőr is: *De most légy bátor, Zorobábel, azt mondja az Úr! Légy bátor te is, Jósua, Jehosadák fia, te főpap, és légy bátor e földnek minden népe, azt mondja az Úr, és cselekedjétek, mert én veletek vagyok, azt mondja a Seregeknek Ura.* Úgy is lehetne fordítani a biztatást, hogy kapjatok kedvre. Háromszor is elmondja ezt a prófétán keresztül Isten. Szedjétek össze magatokat! Ez emberi elhatározás, amihez nyilván Isten adja a hátszelet, de kell hozzá az odaszánás, a félelem legyűrése.

Majd azt mondja Isten, hogy **cselekedjétek, dolgozzatok!** Csináljátok, amit elkezdtetek. Van, amit Isten végez el, de van, amit az emberre bízott, amit nem fog megtenni helyettünk. Istentől jön a kezdeményezés, az erő is. De helyettünk nem emeli fel a kezét, helyettünk nem fogja meghozni a döntéseket. Munkára ösztönöz az Isten és nem arra, hogy ölbe tett kézzel várjuk, hogy más elvégzi helyettünk. Magától nem fog felépülni a templom, csak akkor, ha az emberek, legyőzve félelmüket, nem figyelve ellenséges hangokra, követ köre raknak. Egyiket a másik után és közben növekszik majd a lelkesedés is, ahogyan látják munkájuk eredményét. Nem a töprengésnek van itt az ideje, hanem a munkának.

Harmadszor, jön az érv, **miért is lehet bátor?** Mert az Isten velük van. Én veletek vagyok azt, mondja az Úr. Istennek ez volt a központi ígérete népének, amikor kihozta őket Egyiptomból, a szolgaság házából. Ezt az ígéretét Isten azóta számtalan, kézzel fogható módon megismételte, sőt bebizonyította. Miért kellene hát csüggedniük? Mi okuk van a félelemre? *Hiszen ha Isten velünk, kicsoda ellenünk? Aki a tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindannyiunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minékünk.* (Róm 8,31-32) Az ígéretet nem vontá vissza, sőt, az testet öltött Fiában, Jézus Krisztusban, annyira velünk az Isten, hogy emberi testbe költözött. Jézus próféciai neve: Immánuel is ezt jelenti, azaz velünk az Isten (vö. Mt 1,23) Sőt, amikor Ő búcsúzkodott feltámadása után, mennybemenetele előtt megismételte az ígéretet: *Íme én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig.* (Mt 28,20) Amíg tart a világ, addig itt van velünk, most Szentlelke által. És

mivel Ő velem van, és én félek Őt elveszíteni, ezért nem félek a fenyegetésektől, nem számít, hogy mások mit mondanak, vagy mihez, kihez hasonlítgatnak.

Westminsterben van Lord Napiernek egy emléktáblája, aki India kormányzója volt: „Annyira nem félt emberektől, mert annyira félt az Istentől”. Ha Isten velünk van, akkor van értelme bátornak lenni, cselekedni.

A következő biztatás így szólt: *Egy kevés idő még és megindítom az eget és a földet, a tengert és a szárazt, megindítok minden népet, eljön, akit minden népek óhajtanak és megtöltöm e házat dicsőséggel.* Isten hatalmával van velük, és ezért fogják tudni be is végezni, amit elkezdtek. Nem azért, mert ők olyan jók, bátrak és odaszántak, hanem mert Isten megmozdít az érdekükben mindent. Jóllehet kicsinynek tűnik, amit elkezdtek, most az is, de nem lesz mindig ilyen, hiszen azt Isten szavára kezdték el. Istennek nem sokba kerül megrendíteni a világot. Neki egy kicsiny fuvallat az, amit mi viharok hívunk. Akiket mi erős nemzeteknek gondolunk, azokat egy szempillantás alatt meggyengítheti Isten hatalma.

Ebben a próféciaiban az is benne van, hogy eljön majd az az idő, amikor mindenki vallja, hogy Isten az Úr, mint ahogyan az Újszövetségben is olvasunk erről: *Minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Isten dicsőségére és minden térd meghajol előtte.* (Fil 2,10-11)

Jézus visszajön, és felépíti országát. És ezt az építkezést semmilyen erő nem hátráltatja, vagy akadályozhatja meg. Ez a prófécia valószínűleg Krisztus második eljövételére utal, amikor megrázza, megrendíti a földet, de az eget is. Amit mi építünk, az nem fog megállni, egyszer összeomlik, akár kicsi akár nagy, a legnagyobb is. De amit Ő épít, az megmarad, az örökkévaló érték.

Eljönnek a népek, és neki adják kincseiket. Ézsaiás próféta is beszél erről, az eljövendő királyságról. Haggeus szavai beigazolódtak a napkeleti bölcsek látogatásában. Majd ebben az újra felépült templomban fog őt és félszáz év múlva Jézus megjelenni, de a végső kiteljesedés még várta magára.

Azt azonban tudhatom, hogy Krisztus győzött, és amit Ő épít fel, annak nagyobb lesz a dicsősége, annak a nagysága nem is hasonlítható ahhoz, amit ezen a földön építünk. Krisztus, a békeesség fejedelme fog uralkodni. Az Ő békeessége, amit Benne megtalálhatok, többet ér az ezüsthöz és az aranyhoz is. Tudhatom minden dologban, hogy egyszer Ő el fog jönni, várjuk is az Ő visszajövetelét.

Gondoljuk végig, hogy mi az, amire Isten hívott el minket, mi az, amit ránk bízott országa építésében. Ha meglankadtunk, vegyük komolyan

a biztatást, kezdjük újra, mert Ő velünk van. Isten szava őrizzen minket a csalódások és próbák között.

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk, Istenünk! Először is megvalljuk Neked, hogy mi annyiszor megtorpantunk a mi dolgainkban. Annyiszor megakadtunk mindabban, amit Te elindítottál bennünk, mert magunkra, környezetünkre néztünk, idegen hangokra figyeltünk a Te csendes és szelíd hangod helyett. Urunk! Bocsásd meg a mi aggódásainkat, félelmeinket! Bocsásd meg, Urunk, hogy nem építettünk Rád egészen. Köszönjük, hogy Te mégis építesz ránk, és Te vagy az, Aki munkálsz bennünk a cselekvést is, az akarást is, a bátorságot is. Könyörülj rajtunk, hogy mi ahhoz, amit Te cselekszel, egészen oda tudjuk adni magunkat, és nem húzni az időt, és nem töprengeni, amikor a cselekedeteknek van az ideje. Bocsásd meg, Urunk, hogy olyan dolgokat várunk Tőled, amit nekünk kellene megtennünk. És bocsásd meg, Urunk, hogy olyan sokszor nem tudunk elcsendesedni és Rád figyelni, hogy láthassuk egyáltalán a helyes utat. Hogy mi az, amibe belefoghatunk, mi az, amiben Te ott vagy velünk. Köszönjük azt, drága Urunk, hogy Te akkor is ott vagy, amikor mi azt nem látjuk. Ott vagy a bajainkban, ott vagy akkor is, amikor csüggedünk. Urunk! Ezzel a hittel visszük Eléd a gyászolókat, a sírókat. Hisszük, hogy Te ott vagy velük. Ott vagy a Te erőddel, szeretetteddel, kegyelmeddel. Ott vagy, és szeretnéd munkálni a szívükben a feltámadás reménységét, az örökélet reménységét, az Úr Jézus Krisztus által. Urunk! Könyörülj rajtuk! És könyörülj mindannyiunkon, hogy tudjunk felfelé tekintve élni, a mennyei Jeruzsálem felé haladni, amit Te építesz és készítesz. Áldd meg, Urunk, a mi dolgainkat! És köszönjük, hogy velük voltál a táborozókkal, és te segítsd őket haza. Áldd meg, amit építettek, és könyörülj rajtunk, hogy a következő héten is tudjuk a Te országodat építeni, kis lépésekben, csendesen, úgy, ahogy azt Te kéred tőlünk. Áldd meg, kérünk, a mi csendben elmondott imádságainkat is!

Ámen.

